

Arrest

nr. 53 959 van 28 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoeker stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2010 eveneens een beroep inhoudt gericht tegen de Belgische staat vertegenwoordigd door mevrouw de minister van Migratie- en asielbeleid.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet

onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch onderdaan van Tsjetsjeense origine, diende op 28/12/2007 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Deze aanvraag werd op 05/11/2008 door het Commissariaat-generaal afgewezen door middel van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd hierbij geoordeeld dat aan uw verklaarde vervolging door de Russische autoriteiten alsook aan uw verklaarde vluchtroute van de Russische Federatie naar België geen geloof kon worden gehecht. Daarnaast werd er getwijfeld aan uw recent verblijf in uw geboortedorp Atsjchoj Martan. De beslissing tot weigering werd in beroep op 12/02/2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hierna nog een verzoekschrift in bij de Raad van State om de vernietiging van deze laatste beslissing te bekomen. Op 12/03/2009 besloot de Raad van State dat het beroep ontoelaatbaar was.

U heeft na afloop van uw eerste asielprocedure België niet verlaten. Op 08/03/2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaart dat u in Tsjetsjenië nog steeds wordt gezocht door de plaatselijke autoriteiten. Uit telefonische contacten met uw ouders, die nog steeds in Tsjetsjenië verblijven, bleek dat zij meermaals het bezoek hadden gekregen van militairen op zoek naar u. Daarnaast hadden uw ouders convocaties ontvangen op uw naam. U legde convocaties voor van de ROVD van Atsjchoj Martan en van het Militair Commissariaat. Deze convocaties werden u eind 2009 door uw neef overhandigd. Uw neef, die in Frankrijk verblijft, was voor korte tijd naar Tsjetsjenië teruggekeerd en had er uw ouders ontmoet. Uw ouders hadden hem de convocaties meegegeven. Op basis van deze bezoeken en convocaties besluit u dat u nog steeds niet kan terugkeren naar de Russische Federatie.

U legt daarnaast documenten voor die uw verblijf in Atsjchoj Martan, in de periode voorafgaand aan uw vertrek uit de Russische Federatie, moeten aantonen. Deze documenten betreffen een kopie van uw intern paspoort afgeleverd in 2004 (identiteitspagina en pagina woonstregistratie), een kopie van uw geboorteakte (dd.2000), een medisch attest van de polikliniek van Atsjchoj Martan (sd, opname in 2003), een studiebewijs van de Tsjetsjeense staatsuniversiteit (dd. 02/12/2008), een bewijs van woonst (dd.20/11/2008), een bewijs van gezinssamenstelling (dd.11/11/2008), een schoolattest (dd.25/06/1998), een opleidingsattest (dd.07/06/2002), een examenkaart van de rijsschool en de bijbehorende examenresultaten (dd.2002). Deze documenten werden u door uw ouders met de post (koerierdienst DHL) op 19/12/2008 toegestuurd. U legde ook nog uw rijbewijs (dd. 07/06/2002) voor.

Tot slot legt u een Belgisch medisch attest (dd.03/09/2009) voor. Het attest betreft een psychologisch verslag.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er wordt opgemerkt dat uw huidige verklaringen voortbouwen op het relaas van uw eerste asielaanvraag. Dit relaas werd destijds, zowel door het Commissariaat-generaal (beslissing

05/11/2008) als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 12/02/2009), als ongeloofwaardig beschouwd.

De informatie die u heden in het kader van uw tweede asielaanvraag aanbrengt is niet bij machte de geloofwaardigheid te herstellen. Vooraleerst wordt opgemerkt dat deze informatie geen nieuw licht werpt op vaststellingen die eerder tot ongeloofwaardigheid deden besluiten (zijnde de aanvraag van een internationaal paspoort tijdens uw vervolging en de beschrijving van uw reisroute). Aldus blijven deze bevindingen nog van kracht.

Daarnaast wordt vastgesteld dat de door u aangebrachte informatie nieuwe aanwijzingen van ongeloofwaardigheid bevat.

U bracht, wat uw documenten betreft, verscheidene convocaties aan om uw vervolging in Tsjetsjenië te staven. Welnu, er wordt geconstateerd dat u zich onaannemelijk weinig geïnformeerd toonde over deze convocaties. Wat betreft de convocaties uitgaande van de ROVD bleek dat u deze convocaties niet in de tijd kon plaatsen. U beweerde dat deze werden uitgevaardigd toen u reeds in België verbleef (CGVS p.9,11). Nu, uit de convocaties zelf blijkt dat twee van de drie werden uitgevaardigd op 22/09/2007 en 22/11/2007, zijnde tijdens uw verblijf in Tsjetsjenië en vóór uw vertrek uit de Russische Federatie op 23/12/2007. U werd hierop gewezen en verklaarde dat u in deze periode niet thuis, bij uw ouders, overnachtte en dat u van het bestaan van deze convocaties pas in België te weten kwam (CGVS p.11-12). Deze verklaring doet niets af aan de onjuistheid van uw eerste bewering. Uw verklaring dat u pas in België over het bestaan van deze convocaties vernam, volstaat daarbij niet om uw onwetendheid over het tijdstip van afgifte te verklaren. Aangezien u zelf in het bezit bent van deze convocaties bent u namelijk in de mogelijkheid om het moment van afgifte, op eenvoudige wijze, te vernemen en te plaatsen binnen uw vervolging.

Daarnaast bleek u niet te weten waarom u door de ROVD werd opgeroepen. U verklaarde dat u werd opgeroepen voor ondervraging. Verdere informatie hieromtrent gaf u niet. In welke hoedanigheid u voor ondervraging werd opgeroepen wist u niet. Op de vraag of de convocaties vermelden in welke hoedanigheid u werd opgeroepen verklaarde u dit niet te weten (CGVS p.9). Welnu, er wordt vastgesteld dat op elke convocatie van de ROVD vermeld staat dat u in de hoedanigheid van getuige werd opgeroepen.

Deze vaststellingen van onwetendheid (wanneer en waarom u werd opgeroepen) ondermijnen uw asielrelaas verder. Er kan daarbij van worden uitgegaan dat u een bijzondere aandacht diende te besteden aan deze convocaties als tekenen van uw vervolging.

Een soortgelijke vaststelling werd gedaan met betrekking tot de convocaties van het Militair Commissariaat. U beweerde dat u ongeveer een jaar na beëindiging van de middelbare school, in de periode 1999-2000, één of twee convocaties had ontvangen van het Militair Commissariaat in het kader van de legerdienst. U verklaarde dat u destijds was ingegaan op de convocatie(s) en zich als rekrut had laten registreren. U beweerde dat u sindsdien niets meer heeft gehoord van het Militair Commissariaat. U verklaarde dat de situatie bij het Militair Commissariaat onstabiel was, dat het beschoten was geweest, en dat mogelijk daarom u geen convocaties meer ontvangen had van het Commissariaat (CGVS p.8-9). Welnu, ook deze verklaringen zijn in strijd met de informatie op de door u aangebrachte convocaties van het Militair Commissariaat. Deze vermelden namelijk 16/05/2007, 15/11/2007 en 16/05/2008 als datum van afgifte. Met andere woorden dit betekent dat de eerste twee convocaties werden afgeleverd korte tijd vóór uw vertrek uit de Russische Federatie en de laatste tijdens uw verblijf in België. U werd hiermee geconfronteerd en beweerde wederom dat u de laatste periode van uw verblijf in de Russische Federatie niet meer thuis woonde en u niet op de hoogte was van het verschijnen van deze convocaties (CGVS p.12). Zoals reeds hoger aangegeven veronderstelt het bezit van deze convocaties dat u zich op de hoogte kon stellen van de juiste omstandigheden.

U legde naast deze convocaties documenten voor die uw verblijf in Atschoj-Martán, voorafgaand aan uw vertrek naar België, zouden aantonen. Over deze documenten worden volgende vaststellingen gedaan. Het bewijs van woonst, afgeleverd op 20/11/2008 door het administratiehoofd van Atschoj-Martán en diens secretaris, attesteert dat u tot eind 2007, het moment van uw vertrek naar België, in Atschoj-Martán, heeft gewoond. U verklaarde, over de herkomst van het attest, dat uw vader zich tot de plaatselijke administratie had gewend waar het document op zijn vraag werd afgeleverd (CGVS p.7). De vaststelling dat uw vader zich tot het plaatselijk bestuur wendde om een dergelijk attest voor u te bekomen ondermijnt echter uw vervolging. Uit de convocaties die u voorlegde blijkt immers dat u terzelfdertijd in de belangstelling stond van de plaatselijke politie, de ROVD van Atschoj-Martán. U werd op deze dubbelzinnigheid gewezen en verklaarde dat u aanvankelijk niet wist dat de politie bij uw vervolging betrokken was maar dat u pas later het verband zag (CGVS p.12). Met deze bewering bevestigt u enkel de betrokkenheid van de plaatselijke overheidsdiensten bij uw vervolging en aldus de onlogica dat uw vader, die eerder de convocaties van de ROVD in ontvangst had genomen (CGVS p.8), zich tot de plaatselijke structuren zou hebben gewend voor een woonattest op uw naam.

Wat de overige documenten betreft wordt vastgesteld dat zij niet kunnen worden gezien als een bewijs van een recent verblijf in Tsjetsjenië. De kopie van uw paspoort heeft, gezien de mogelijkheid op vervalsing, geen bewijswaarde. Dit geldt eveneens voor de kopie van uw geboorteakte. Het attest van uw studies, afgeleverd door de Tsjetsjeense staatsuniversiteit, maakt geen vermelding van de periode waarin u aan deze universiteit zou hebben gestudeerd. Daarbij vermeldt het attest dat het om afstandsonderwijs ging. Uw schoolattest (dd.25/06/1998), uw opleidingsattest (dd.07/06/2002), uw examenkaart van de rijsschool en de bijbehorende examenresultaten (dd.2002) en het medisch attest van de polikliniek van Atsjchoj Martan (sd, opname in 2003), dateren reeds van eind jaren '90 – begin jaren 2000 en leveren geen bewijs dat u tot december 2007 in Tsjetsjenië zou hebben verbleven. Het attest van gezinssamenstelling, dat van 11/11/2008 dateert en eveneens door uw vader bij de plaatselijke administratie werd verkregen, is niet relevant. Het vermeldt namelijk louter de samenstelling van het gezin vanuit het perspectief van uw vader.

In de marge wordt daarenboven opgemerkt dat deze documenten eerder, tijdens uw eerste asielprocedure, konden worden aangebracht. Het blijkt immers dat deze documenten reeds op 19/12/2008 naar u werden verstuurd, zoals vermeld op de enveloppe van DHL die tevens door u werd voorgelegd. U werd hiermee geconfronteerd en bevestigde dat u de documenten ontving voor afloop van de eerste procedure (CGVS p.4). U verklaarde dat u ze destijds niet voorlegde omdat ze nog niet vertaald waren en in die zin niet konden worden gebruikt. Deze reden valt onder de eigen verantwoordelijkheid en kan aldus niet weerhouden worden. Daarbij wordt vastgesteld dat de documenten reeds op 12/02/2009 werden vertaald (voorgelegde vertaling van sociaal vertaalbureau) maar dat zij pas op 08/03/2010, bij uw tweede asielaanvraag, werden voorgelegd. U werd ook hiermee geconfronteerd en verklaarde dat u ze niet indiende omdat u wachtte op documenten die uw vervolging zouden staven (CGVS p.11). Zoals hoger reeds werd opgemerkt blijken twee van de drie convocaties van de ROVD te dateren van vóór uw vertrek uit de Russische Federatie waardoor geoordeeld kan worden dat ook zij eerder konden worden aangebracht.

U vermeldde tot slot dat uw ouders nog steeds bezoek kregen van militairen die op zoek waren naar u (CGVS p.3). Welnu, wat dit betreft wordt als belangrijkste vaststelling genoteerd dat deze verklaring niet wordt ondersteund door enig bewijs. Hierdoor valt de beoordeling van dit element volledig terug op de aannemelijkheid van uw verklaring. Aangezien tijdens uw eerste asielprocedure beslist werd dat de problemen, die aan de basis van deze huisbezoeken zouden liggen, ongeloofwaardig zijn volgt hier logischerwijs uit dat ook aan deze huisbezoeken geen geloof kan worden gehecht.

Er werd daarbij vastgesteld dat u heden andere verklaringen aflegde over uw tweede en laatste arrestatie in Tsjetsjenië, zijnde een kernelement uit uw vervolging. Zo verklaarde u tijdens uw eerste procedure dat u op 19/12 of 20/12/2007 voor een tweede maal werd opgepakt. U beweerde dat u na één nacht werd vrijgelaten (vragenlijst CGVS). Heden verklaart u dat u na deze arrestatie een paar dagen werd vastgehouden. U kon weliswaar niet aangeven hoeveel. U verklaarde dat u zich dat niet meer kon herinneren. U werd aldus gewezen op uw eerdere verklaringen. U repliceerde hierop dat u zich dergelijke zaken niet meer herinnert en dat u problemen heeft om data te onthouden (CGVS p.12-13). Deze verklaring overtuigt echter niet, er kan immers van worden uitgegaan dat bepaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend zijn in het leven van een asielzoeker dat ze in het geheugen gegrift zijn en dat de asielzoeker daar in een later stadium coherente en gedetailleerde verklaringen over kan afleggen.

U legde een psychologisch verslag voor om uw geheugenstoornissen aan te tonen. De bewijswaarde van dit verslag, opgemaakt op 03/09/2009 door klinisch psycholoog Vallons Raf, is echter relatief om redenen aangegeven in de informatiebrief van de Dienst Vreemdelingenzaken die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Bovendien kan worden opgemerkt dat dit attest geenszins van die aard is dat het de door u aangehaalde geheugenproblemen kan staven. Er moet namelijk worden vastgesteld dat wat betreft de door u aangehaalde problemen uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat u wel degelijk in staat bent om coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Geen enkel objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek kan uw geheugenproblemen ondersteunen. Ofschoon begrip kan opgebracht worden voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, toont dit attest ook niet aan dat er een direct verband zou bestaan tussen deze psychische moeilijkheden en de door u aangehaalde elementen van uw asielrelaas. Het attest vermag bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Uw rijbewijs werd reeds besproken in de beslissing genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag en kan aldus niet als nieuw element weerhouden worden.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen

enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Dit alles maakt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van "art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

Schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding;

Schending van artikel 3 van het EVRM, Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève".

Verder betoogt verzoeker dat "de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan" en dat "het bestuursorgaan alle bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen".

3.2.1. Waar verzoeker de schending inroept van de principes van machtsoverschrijding stelt de Raad vast dat hij niet aanvoert op welke manier deze principes zouden zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoeker zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing de principes van machtsoverschrijding zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

3.2.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de

vreemdelingenwet, volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door hem voorgehouden asielrelaas voorgehouden bij zijn eerdere asielaanvraag. Dit initieel voorgehouden asielrelaas werd door verwerende partij bij beslissing van 5 november 2008 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoeker de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Bij het beroep tegen deze beslissing oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 22 935 van 12 februari 2009 eveneens dat aan het voorgehouden relaas volstrekt geen geloof kon worden gehecht waardoor aan verzoeker voormelde statussen werden geweigerd. Het beroep bij de Raad van State werd op 12 maart 2009 niet toelaatbaar verklaard. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest. Verzoeker kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977).

Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat deze beslissingen in beroep werden bevestigd, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas voorgehouden bij zijn eerdere asielaanvraag te herstellen.

3.2.6.1. Betreffende de motivering van verwerende partij aangaande de door verzoeker bijgebrachte convocaties betoogt verzoeker, buiten het bevestigen van de wijze waarop verwerende partij deze documenten heeft benaderd, dat de vaststelling dat verzoeker niet in staat is de inhoud van de door hem bijgebrachte convocaties te geven niet impliceert dat deze documenten vals zouden zijn. Bovendien heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de zware trauma's die verzoeker heeft ondergaan.

3.2.6.2. De Raad wijst erop dat verwerende partij zich niet uitspreekt over een mogelijk vals zijn van de bijgebrachte convocaties en zij hiertoe in de beoordeling van de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas niet verplicht is. Dat verzoeker teneinde zijn initieel voorgehouden asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen convocaties voorlegt doch op generlei wijze blijkt op de hoogte te zijn van de inhoud ervan volstaat te besluiten dat de reeds in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door voormelde onwetendheid en derhalve door de flagrante desinteresse van verzoeker in de door hem bijgebrachte stukken.

Waar verzoeker wijst op de zware trauma's stelt de Raad vast dat verzoeker geen psychologisch en, of medisch rapport bijbrengt waaruit blijkt dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Ook het psychologisch verslag van klinisch psycholoog R. Vallons (administratief dossier, stuk 13, deel 15) maakt evenmin gewag van voormelde aantasting van verzoekers cognitief geheugen.

3.2.7.1. Betreffende de motivering aangaande het attest van woonst werpt verzoeker op dat de lokale administratie geen band houdt met de ROVD en dat zijn vader zich wendde tot kennissen om dit document in handen te krijgen.

3.2.7.2. De Raad wijst erop dat verzoekers argument dat er geen band bestaat tussen de lokale administratie en de ROVD een blote bewering betreft die door verzoeker met geen enkele objectieve informatie wordt ondersteund. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers bewering dat zijn vader zich zou hebben gericht tot kennissen ter verkrijging van het document van woonst flagrant strijdig is aan zijn verklaring bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 21 juni 2010 (administratief dossier, stuk 4, p. 7) waar verzoeker voorhoudt dat zijn vader zelf naar de dorpsraad is geweest. Bovendien blijkt uit hetzelfde verhoorverslag (p. 12) dat verzoeker op de opmerking dat het niet te rijmen is dat het attest van woonst van de autoriteiten werd bekomen op een ogenblik dat de autoriteiten hem zochten zoals blijkt uit de convocaties hieraan een andere verklaring geeft dan deze voorgehouden in het verzoekschrift. Verzoeker stelt immers op het Commissariaat-generaal:

"Toen ik over de convocaties te weten kwam zag ik zelf dit verband, hoe de banden in elkaar zitten weet ik niet. Vroegen deze mensen naar me te zoeken, weet ik niet. Ik dacht dat de politie niets te maken had met mijn problemen. Zag pas later het verband."

Deze verklaring op het Commissariaat-generaal is volstrekt anders dan de *post factum* verklaring bij het verzoekschrift waar verzoeker gewag maakt van de bemiddeling van kennissen en van een onbestaand verband tussen de ROVD en de lokale administratie.

3.2.8. Waar verzoeker betreffende het document van gezinssamenstelling opmerkt dat niet kan worden ingezien waarom een samenstelling van gezin afgeleverd aan zijn vader en met melding van verzoekers naam niet relevant zou zijn vermits het uiteraard gaat om één en dezelfde familie stelt de Raad vast dat uit de vertaling van dit stuk (administratief dossier, stuk 13, deel 7) blijkt dat enkel de naam van verzoekers vader wordt vermeld met de aanduiding van zijn adres en zijn registratienummer waarna vijf namen worden opgesomd die zijn gezin uitmaken. In dit attest wordt nergens geattesteerd dat verzoeker effectief op een bepaald ogenblik woonachtig was in Atchoi Martan, doch bevat dit attest enkel de namen die vanuit het oogpunt van verzoekers vader tot zijn gezin behoren.

3.2.9.1. Betreffende de door verzoeker voorgehouden geheugenproblemen stelt verzoeker dat de betreden beslissing niet uitlegt waarom dit enkel door objectieve medische of neuropsychologische onderzoeken zou kunnen worden vastgesteld en waarom zwaar PTSS geen geheugenprobleem voor gevolg zou kunnen hebben.

3.2.9.2. De Raad wijst erop dat geheugenproblemen enkel in die mate kunnen worden aanvaard indien duidelijk blijkt dat verzoeker door een dermate aantasting van zijn cognitief geheugen in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent asielrelaas naar voor te brengen. Uit de motivering van verwerende partij blijkt dat dergelijke geheugenproblemen niet worden aangetoond met het door verzoeker bijgebracht psychologisch verslag van de klinisch psycholoog R. Vallons en dat verzoeker evenmin een medisch en/of neuropsychologisch onderzoek voorlegt dat deze voorgehouden geheugenproblemen die hem niet toelaten een correct relaas naar voor te brengen kan ondersteunen. De Raad verwijst dienaangaande eveneens naar wat onder punt 3.2.6.2. *in fine* is gesteld.

3.2.10. Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas verhindert terecht aan verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

3.2.11. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van de Tsjetsjenen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit diverse internationale rapporten en internetartikels, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoeker met de loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 15 maart 2010 (administratief dossier, stuk 14) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een verdrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoeker door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.12. Betreffende de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker bijgebrachte documenten, de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 14, deel 1), de beslissing en het arrest genomen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag en dat hij tijdens het drie uur durende gehoor op het Commissariaat-generaal van 21 juni 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.13. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan. Waar verzoeker de nadruk legt op de belangenafweging wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

3.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT